

Fremtiden ved Indførelse af den omtalte Afgift, er det jo en Betyggelse. Jeg hilser med Glæde, at Isbryderen kan bygges og vil blive bygget her i Landet, og med særlig Interesse har jeg i Bemærkningerne til Lovforslaget læst, at der ikke blandt Tilbudene fra Udlandet har været noget, hvorefter man har kunnet faa bedre Materiale for færre Penge, men at de udenlandske Tilbud tværtimod har ligget under danske Tilbud i Materiale og over i Pris.

Jeg anbefaler paa mit Partis Vegne Lovforslaget til det høje Tings Velvillie og erklærer, at vi for vort Vedkommende gerne vil medvirke til Lovforslagets snarlige Fremme. Jeg skal dog ikke have noget imod, hvis det ønskes fra anden Side, at foreslaa Nedsættelse af et Udvalg.

P. Andersen: Den højtærede Finansminister kunde have sparet sig megen Anstrengelse og meget Arbejde med Hensyn til Udregningen af Omkostningerne ved Bygning af en Isbryder, hvis han vilde have fulgt den Anvisning, der blev givet af min Partifælle i Landstinget, der var Ordfører ved Behandlingen af Lovforslaget om Skibenes Forsikringssummer. Dér pegede det paagældende Medlem af Landstinget, Fru Nina Bang, paa, at man saa udmærket godt af de Penge, der her var til Raadighed, kunde anvende det Beløb, som skulde til for at bygge en Isbryder, saa meget mere som det maatte være Skibsfartens Pligt at sørge for, at Adgangsvejene er aabne for deres Skibe, saaledes at de kan komme ind til de for dem bestemte Havne. Den højtærede Minister erkendte, at dette var Skibsfartens Pligt, og jeg gaar derfor ogsaa ud fra, at han paa dette Tidspunkt, hvor han maa stille Forslag om Bygning af en Isbryder, i nogen Grad beklager, at han ikke har sikret sig de dertil fornødne Penge, uden at Staten kom til at staa i Forskud.

Det er nu imidlertid ikke sket, og da Ministeriet savner Beføjelse eller Bemyndigelse til at paalægge Skibsfarten at bygge en saadan Bryder, foreslaar Ministeren altsaa nu, at den skal bygges for Statens Regning, og derfor har vi dette Lovforslag liggende her. Selvfølgelig kan vi, der ude omkring i Provinserne i den forløbne Vinter i høj Grad har maattet lide under det, at Skibene ikke har kunnet komme ind til Havnene og forsyne Forretningsmænd og Befolkningen med de Varer, der skulde til i det daglige Behov, kun hilse dette Lovforslag med Glæde. Jeg er, som Forholdene nu ligger, ganske enig i, at man bør søge Lovforslaget gennemført hurtigst muligt, saaledes at

Bygningen af Isbryderen kan være færdig til den kommende Vinter og kan tages i Brug, hvis det bliver nødvendigt.

Jeg maa imidlertid beklage, at det af Bemærkningerne til Lovforslaget fremgaar, at man fra Administrationens Side kun har tænkt paa at hjælpe Kattøgatsbyerne og Helsingør, at hjælpe Sjælland og Jylland, medens man ikke har noget som helst til overs for de andre Dele af Landet, for de andre Øer, hvis Byer ogsaa er haardt trængt i Tilfælde af en streng Isvinter. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Minister, at man faar en Udtalelse om, at Isbryderen ikke alene skal monopoliseres for Kattøgat og Øresund, men at den ogsaa i paakommende Tilfælde kan komme andre Egne af Landet til gode. Vi havde hos os sidste Vinter vor Havn lukket en længere Periode af Februar—Marts, og medens vi i tidligere Isvintre har mødt stor Velvillie fra Marineministeriets Side, naar vi har henvendt os dér med Anmodning om at faa Isen brudt, var Marineministeriet fuldstændig lukket for os denne Gang. Tidligere har „Løvenørn“ været stillet til Raadighed for os, saaledes at vi har afholdt de med Brydningen forbundne Udgifter, men det kunde ikke lade sig gøre i Aar, vi fik ikke „Løvenørn“ derned, endskønt vi henvendte os til Ministeriet med Anmodning derom; det var saa meget mærkeligere, som „Løvenørn“ laa i Store Bælt, og en Kuldamper, som laa der, og som skulde have været til Svendborg, blev assisteret ind til Nyborg, og derefter maatte vi have Kullene i Jernbanevogne til Svendborg. Jeg beklager, at man stillede sig saa vrangvilligt overfor os, saa meget mere som det var en betydelig Udgift for Befolkningen dernede, det medførte en Overpris af 1 Kr. 50 Ø. pr. hl, fordi Kullene blev løst i Nyborg og maatte føres pr. Bane til Svendborg, det var en Udgift, som blev lagt paa den almindelige Befolkningens Skuldre, og som blev udredet af dem, der ikke har Raad til at købe Kul i store Portioner om Sommeren, men er henvist til at købe dem om Vinteren. Det maa tages med i Betragtning, at Svendborg er en Vareforsyningsplads for alle de mange Øer, der ligger omkring i de fynske Vande, at disse Øer alle sammen forsynes med Varer fra Svendborg; men dette vil være umuligt, naar Havnen i Svendborg er lukket i længere Tid, og det var ogsaa umuligt sidste Vinter. Der var ikke mindre end 6 Dampere og en Motorskonnert, som var bestemt til Svendborg, der maatte dirigeres til andre Havne og losse dér, de havde ikke mindre end 5 510 Tons Kul og Foderstoffer i Lasten, og der